Пакт са ђаволом

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 16 август 2011 13:35

После неколико „холивудских“ обрта, сва је прилика да Жељко Митровић на крају неће остати без своје јахте. Његова фуриозна медијска кампања, брутална и неукусна, каква се и може очекивати од некога ко је Србљима поклонио „Двор“, „Фарму“ и „Великог брата“, почела је да даје прве резултате. Дубровачки суд је констатовао низ „процедуралних пропуста“ хрватских царинских органа и до даљег одложио продају Митровићеве пловеће мезимице од три милиона евра.

Митровић је живи пример шта се све може ако имате чврсту вољу, јак мотив и националну фреквенцију. (Ех, да смо се тако борили за Косово, Црну Гору, Крајину... и камо среће да су наши медији толико пратили и подржавали ту борбу колико се сада баве случајем Митровићеве јахте.)

Сада су се сви скандализовали над Митровићевом „антихрватском“ кампањом. У сваком случају, мислим да је далеко већи скандал била ранија ћутња о већини ствари о којима је сада Пинк почео на сва уста да говори. Можемо критиковати Митровићев стил и начин, као и његове мотиве, али мислим да је још много вредније критике било распрострањено деценијско заташкавање антисрпских инцидената по Хрватској и масовно лобирање за интересе хрватске политике и привреде по српским медијима.

Али није реч само о Митровићу. Већ неколико недеља и многи српски политичари дају изјаве које, поштено и без предрасуда говорећи, можете само да потпишете. Поред у последње време нешто замуклог и скрајнутог Вука Јеремића, ту су сада све чешће и Расим Љајић, Ивица Дачић и Драган Ђилас. Понекад, да нема слике уз текст, човек би лако могао да из замени са Коштуницом или неким радикалом – баш као што је у последње време и Александра Вучића све теже разликовати од Чеде Јовановића!?

Оптимисти би помислили да им је, ето, коначно дошло у главу и да су и ови из власти коначно прогледали, док би песимисти и циници закључили да се вероватно ближе избори. Разуме се да сам традиционално склон овим другима. Али то не значи да треба априори потцењивати све ове наговештаје здравог разума који у последње време долазе са разних страна политичког спектра.

Из свих тих реакција са високих места официјелне српске политике може се закључити само једно – ЕУ кандидатура је, као и „геј-парада“ (као некада „пуна сарадња са Хашким трибуналом“), постала инструмент притиска на Србију, на делу су двоструки стандарди, уцене и симболичка понижења. Е, сад, интересантно је да ове формулације до „у длаку“ личе на оно што је, колико јуче, као и свих претходних година, на овим страницама писала моја маленкост, и о чему масовно, више или мање ефектно, говоре и пишу многи коментатори на Политици и Новој српској политичкој мисли. Не буним се и не тражим орден ни „ауторска права“. Не волим секташтво, баш као што не волим ни његов антипод – превртљивост и бескрупулозни опортунизам. Укратко: волим кад се „истина шири“ и „побеђује“.

Али како можемо знати? Како да, с једне стране, не испаднемо наивни и глупи, а са друге, опет, да неоправдано и секташки не каштигујемо потенцијалне искрене преобраћенике који тек што нису отпочели своју патриотску и евроскептичку метаморфозу?

Није то увек једноставно утврдити, али у овом случају, на сву срећу, постоји један лако проверљиви тест. За почетак, нека то што су однедавно кренули да говоре нама јавно саопште и својим европским „пријатељима“. На пример, предстојећа посета немачке канцеларке Ангеле Меркел би за то могла бити одлична прилика. Тим пре што се њен министар спољних послова и коалициони партнер Гвидо Вестервеле већ месецима истиче као један од највећих и најбруталнијих промотера косовске независности. И нека високој гошћи скрену пажњу да би се такав став могао одразити на позиције немачких инвестиција и инвеститора у Србији. (А чињеница је да би Немачка – уз Русију – заиста могла бити наш стратешки спољнополитички и економски партнер. Али то једноставно није могуће под овим околностима.)

Исто тако, нашим старим француским „пријатељима“ и однедавним „стратешким партнерима“ треба поручити да је њихово држање и њихов ангажман на имплементацији косовске независности, који једва да нешто заостаје за оним америчким, апсолутно неприхватљив и неспојив са начелима пријатељства и партнерства. Неће се превише потрести, кажете? Вероватно неће. Али ће се можда ипак мало замислити уколико им се истовремено неувијено поручи да ће, у противном, онај метро за који последњих година француска влада и предузећа исказују тако велико занимање, што се нас тиче, слободно моћи да граде у Приштини и Подујеву, а не у Београду.

Хоћу рећи да чак и овако девастирани, распродати, распамећени и полуокупирани још увек имамо понешто да понудимо и чиме да припретимо. А поготово тих адута има у

разговору са бившом југословенском браћом – нарочито Словенцима и Хрватима, који су са својим фирмама и са својим производима за последњих десет година напросто преплавили Србију, а да, са своје стране, нису били ни мало гостољубиви према овдашњем капиталу и још мање према српским државним интересима.

Па да ли ја то позивам на „економску реторзију“ и употребу економских аргумената у политичке сврхе? Управо тако. Вера у апсолутну независност економије од политике лажан је и опасан мит у који најчешће не верују ни они који га промовишу и којег се у односу са другима никада не придржавају земље у којима је тај мит настао и које су од њега највише профитирале.

Ко мисли да су му Албанци бољи и кориснији партнери и савезници, нека се окрене њима – што ионако већ многи чине – али му треба избити из главе илузију да може бити „пријатељ Косова“ и склапати велике послове и велико партнерство са Србијом. Једна од највећих и неопростивих грешака ове власти, и то грешка која ће се у наредном периоду можда управо њима највише лупати о главу, јесте то што су, очигледно, емитовали поруке у том стилу. Они ће сада, разуме се, рећи да нису, али остаје чињеница да су их и споља и изнутра многи тако разумели.

Нажалост, у Београду се увек нађе довољно домаћих „јањичара“, спремних да буду већи католици од папе, алавих на власт и спремних да странцима обећају веће или мање концесије у замену за подршку њиховом доласку на важне позиције. И онда наравно да такви неће хтети, умети или смети да потегну ове аргументе, нити да искористе ни ово мало економских и политичких адута који су нам као народу и држави још преостали.

Просто је невероватно како сваки наредни овдашњи „претендент на престо“ наивно верује да ће га мимоићи чаша, односно да ће на крају моћи да ескивира овај пакт са ђаволом, или да га барем он неће превише коштати. У то је скоро сигурно веровао Коштуница када је пристао да га ставе на чело ДОС-а. Можда је у неком тренутку веровао и Тадић. А можда и данас у то верују Николић и Вучић. Или не верују, али им, напросто, више није стало?